

Koga boš udaril
s to svojo pestjo,
ki ne veš z njo kaj početi?
Svojega prijatelja, samega sebe
ali nedolžni steber kraj sebe?

GOREČE KNJIGE

Rijuko Kavaji

Kje je včerajšnji plamen?
Kje je včerajšnje mesto?

Kdo naj spozna to čudno scenerijo,
ki se nam je prikazala ob svitu?

Tramovi na pogled kot rebra
in okostnjak iz stebrov,
to je vse, kar je ostalo na samotnem pokopališču
mojega doma.

Piano sloni ob zmečkanih železnih ceveh
z razpuščenimi lasmi svojih strun
in dimnik kleči ves skrušen na kolenih
z usti odprtimi kot demon.
Žraven njega pa, glej,
še zmerom gorijo knjige z mojih polic!

Vso noč so gorele knjige,
pošiljajoč sikajoče plamene proti nebu...
Ah, kaj so postale zdaj vse te besede?
Kje so zdaj množice misli,
raztresene kot iskre po zraku?

Knjige še vedno gorijo,
zardevajoč kot rože
in divje kot satani...

Zdi se, kot da te goreče knjige
še vedno dihamo tudi potem,
ko se spremenijo v pepel.

Se vedno so besede v tistih plamenih
in v pepelu kesanja —
besede, ki obetajo pot od mrtvega
včerajšnjega dneva k jutrišnjemu
in k novi ljubezni, ki se bo kmalu začela...

(Napisal 25. maja 1945, stoječ po zračnem
napadu na razvalinah svojega doma.)

TJA

Koichi Kihara

Od kod si prišel?

— Prišel sem iz slepega kamna,
iz še neodprtih ustnic rože.

Kje si zdaj?

— Sem pred ogledalom,
v katerem se zrcalijo tisti, ki bodo umrli,
in oni, ki jih še ni.

In kam greš?

— Grem v tak kraj,
kamor ne more krilo nobene ptice
in kjer nobena riba ne more živeti.

KONJ IN POKRAJINA

Fujuhiko Kitagava

Klecnil je
in veliki bok
in zadnje noge, daleč iztegnjene,
so zaplavali po zraku.
Brcnil je od sebe pokrajino —
in pokrajina je odletela,
počasi in nerada.